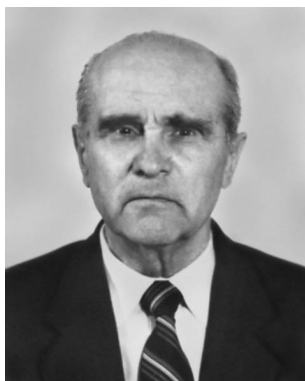

Н. Г. Логвин

Логвин Григорій Никонович

ЛОГВИН Григорій Никонович (09(22). 05. 1910, с. Косівка, нині Олександрій. р-ну Кіровоград. обл. – 07. 03. 2001, Київ) – архітектор, мистецтвознавець, аквареліст. Батько [Ю. Логвина](#). Канд. архітектури (1948), д-р мистецтвознавства (1968). Заслужений діяч мистецтв України (1996), засл. арх. України (1999). Почес. чл. Укр. академії архітектури (1992). Член НСАУ (1946) і НСХУ (1965). Державна премія України ім. Т. Шевченка (1993), премії Фондації Т. і О. Антоновичів (1996) і «Визнання» (2000). Медаль ім. М. Грушевського НТШ (1992). Учасник 2-ї світової війни. Навч. у Харків. худож. інституті (1931–34), інституті інж. комунал. господарства (1934–36), Моск. інституті образотвор. мистецтв (1938–41). Працював викл., архітектором-практиком. 1947–2001 – у НДІ теорії та історії архітектури і містобудування (Київ), де обіймав посади кер. сектору, пров. н. с., ст. н. с.-консультанта. Автор знач. кількості наук. публікацій, путівників і книг, які ілюстрував влас. фотографіями. Досліджував укр. арх-ру, малярство, графіку, скульптуру. Особливу увагу приділив укр. мистецтву та арх-рі доби бароко, розвитку архіт.-мист. шкіл у 17–18 ст. Довів, що у 15 ст. в Україні сформувався тип «оборон. церков» і відбулося перенесення дерев'яної конструкції залому в мурування, що мало вирішальне значення для подальшого розвитку укр. архітектури. Дослідив становлення та тенденції розвитку укр. мистецтва 1240–1540, яке ґрунтувалося на засадах естетики європ. Передвідродження й стало провісником гуманіст. реаліст. мистецтва укр. Відродження 16–17 ст. Визначив і проаналізував особливості почерку майстрів мозаїк і фресок Софій. собору, обґрунтував дату його спорудження – 1017/1019–1030. Був одним із засн. і організаторів Укр. товариства охорони пам'яток історії та культури, Музею нар. архітектури та побуту України у с. Пирогів. Один з ініціаторів вид. «Історія українського мистецтва» у 6-ти т.

Основні праці

Київ: Очерк. Москва, 1960; 1967; 1982; Украинское искусство X–XVIII веков: Очерк. Москва, 1963; Чернигов. Новгород-Северский. Глухов. Путивль. Москва, 1965; 1980; По Україні: Стародавні мистецькі пам'ятки. К., 1968; Софія Київська: Альбом (рос., укр., англ., франц. та нім. мовами). К., 1971; Украинские Карпаты. Москва, 1973; 3 глибин: Давня книжкова мініатюра XI–XVIII ст. К., 1974; Український середньовічний живопис. К., 1976 (співавт.); Украина и Молдавия: Справоч.-путеводитель. Москва, 1982; 1987; 3 глибин: Гравюри українських стародруків XVI–XVIII століть. К., 1990; Собор святої Софії в Києві. К., 2001.

Рекомендована література

1. Григорій Никонович Логвин – найстаріший співробітник НДІТІАМ // Теорія та історія архітектури і містобудування: Зб. наук. пр. на честь Г. Логвина. К., 1998. Вип. 3.

Бібліографічний опис:

Логвин Григорій Никонович / Н. Г. Логвин // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-56085>. – Останнє поновлення : 27 трав. 2024.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).